

Dosarul nr. 2ra-1435/21

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) I. Pulbere

Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) A. Panov, L. Pruteanu, I. Țurcan

Î N C H E I E R E

06 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Inspectoratul General al Poliției de Frontieră,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră împotriva lui Șolopa Iurie, intervenient accesoriu Academia ”Ștefan cel Mare” a Ministerului Afacerilor Interne cu privire la restituirea cheltuielilor de instruire și încasarea cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 aprilie 2021,
împotriva încheierii Curții de Apel Chișinău din 30 iunie 2020,

c o n s t a ț ă :

La 19 aprilie 2019, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Șolopa Iurie, intervenient accesoriu Academia ”Ștefan cel Mare” a Ministerului Afacerilor Interne cu privire la restituirea cheltuielilor de instruire și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a menționat că prin ordinul rectorului Academiei ”Ștefan cel Mare” nr. 175 ef/st din 05 octombrie 2012, Șolopa Iurie a fost admis la studii, iar prin contractul nr. 049809 încheiat cu Ministerul Afacerilor Interne și Acordul la contract din 25 august 2012, pârâtul s-a obligat după absolvirea instituției să activeze în cadrul organelor afacerilor interne și subdiviziunilor subordonate Ministerului Afacerilor Interne.

Ulterior, la 15 martie 2013, Șolopa Iurie a semnat angajamentul absolventului Academiei ”Ștefan cel Mare”, prin care în cazul încetării raporturilor de serviciu în primii 5 ani de activitate, urmează să restituie cheltuielile pentru instruirea sa din contul bugetului de stat, proporțional cu perioada rămasă până la 5 ani.

După absolvirea instituției de învățământ, prin ordinul nr. 755/ps din 08 iulie 2016, pârâtul a fost numit în funcția de șef de schimb al unității de control al frontierei a Sectorului Poliției de Frontieră ”Pervomaisc” al Direcției regionale Est, cu conferirea gradului special primar ”locotenent”.

Totodată, potrivit angajamentului, Șolopa Iurie și-a asumat obligația să activeze în Poliția de Frontieră o perioadă de 5 ani după absolvirea studiilor, însă prin raportul din 03 ianuarie 2017, pârâtul a solicitat eliberarea din serviciu.

Astfel, prin ordinul șefului Departamentului Poliției de Frontieră nr. 97/ps din 27 ianuarie 2017, în temeiul art.39 alin.(1) lit. d) (transfer într-o altă autoritate publică), Șolopa Iurie a fost eliberat din serviciu.

Totodată, prin ordinul respectiv, a fost stabilită obligațiunea pârâtului de a restitui cheltuielile aferente pregătirii sale proporțional cu perioada rămasă până la 5 ani.

Prin urmare, reieșind din faptul că pârâtul și-a îndeplinit serviciul pe o perioadă de 208 zile, acesta urmează să restituie cheltuielile pentru instruirea sa, ce constituie suma de 93 172,82 de lei.

În acest sens, la 04 februarie 2019, în adresa pârâtului a fost expediată somația privind restituirea benevolă a cheltuielilor pentru instruire, însă acestea nu au fost restituite.

Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a solicitat încasarea de la Șolopa Iurie a sumei de 93 172,82 de lei cu titlu de cheltuieli pentru instruire și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoria Chișinău, sediul Centru din 11 noiembrie 2019, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră.

S-a încasat de la Șolopa Iurie în beneficiul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră suma de 93 172,82 de lei cu titlu de cheltuieli pentru instruire și suma de 310 lei cu titlu cheltuieli de citare publică.

S-a încasat de la Șolopa Iurie în beneficiul statului suma de 2 795,16 lei cu titlu de taxă de stat.

La 08 mai 2020, Șolopa Iurie a depus cerere de apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând totodată repunerea în termen a apelului (f.d.59).

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 30 iunie 2020, s-a admis cererea lui Șolopa Iurie cu privire la repunerea în termenul de declarare a apelului și s-a repus în termenul de declarare a apelului împotriva hotărârii Judecătoria Chișinău, sediul Centru din 11 noiembrie 2019 (f.d. 110-112).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău di 13 aprilie 2021, s-a admis apelul declarat de Șolopa Iurie, s-a casat hotărârea Judecătoria Chișinău, sediul Centru din 11 noiembrie 2019 și s-a emis o nouă hotărâre, prin care:

S-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră.

Pentru a se decide astfel, instanța de apel cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că în temeiul ordinului nr.175 ef/st din 05 octombrie 2012, emis de rectorul Academiei ”Ștefan cel Mare”, Șolopa Iurie a fost încadrat pe bază de contract în

organele afacerilor interne, cu înmatricularea în anul I de studii, secția învățământ de zi a Facultății de Drept.

La data de 25 august 2012, între Ministerul Afacerilor Interne și Șolopa Iurie a fost încheiat contractul individual de muncă pe o durată determinată și anume 25 august 2012 - 25 august 2019.

Prin ordinul nr.755/ps din 08 iulie 2016, Șolopa Iurie a fost angajat în funcția de șef de schimb al unității control al frontierei a sectorului Poliției de Frontieră „Pervomaisc” al Direcției regionale Est începând cu data de 06 iulie 2016, fiind încheiat un contract de muncă pe o durată nedeterminată.

Concomitent, Șolopa Iurie a semnat un angajament, prin care și-a asumat obligația de a activa în Poliția de frontieră o perioadă de 5 ani după absolvirea Academiei ”Ștefan cel Mare”, precum și să restituie integral cheltuielile suportate pentru instruirea profesională, în cazul în care nu va activa în serviciu după absolvire, întreaga perioadă.

De asemenea, instanța de apel a constatat că la 03 ianuarie 2017, Șolopa Iurie a depus raport privind eliberarea din serviciu în legătură cu transferul într-o altă unitate publică.

Astfel, prin ordinul nr.97/ps din 27 ianuarie 2017, în temeiul art. 39 alin. (1) lit. d) (transfer într-o altă autoritate publică), a fost eliberat din funcția deținută începând cu 30 ianuarie 2017.

Conform certificatului eliberat de Departamentul Poliției de Frontieră, pentru instruirea lui Șolopa Iurie cheltuielile au constituit suma de 105 157,94 de lei.

La fel, instanța de apel a reiterat că potrivit pct.10 al contractului individual de muncă din 15 august 2012, în cazul în care angajatul se transferă în altă funcție în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, termenii și condițiile contractului rămân în vigoare.

Astfel, instanța de apel a concluzionat că Șolopa Iurie nu are obligația de plată a cheltuielilor de instruire în mărime de 93 172,82 de lei, în condițiile în care acesta nu s-a concediat din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, nu a încetat raporturile de serviciu cu acesta în primii 5 ani de activitate, dar a fost transferat din cadrul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră cu acordul acestei instituții în cadrul Inspectoratului Național de Patrulare, instituție subordonată Ministerului Afacerilor Interne, unde activează fără a încălca obligațiile contractuale.

Astfel, instanța de apel a concluzionat că instanța de fond incorect a ajuns la concluzia de admitere a acțiunii, în condițiile în care aceasta este una nejustificată legal, or Șolopa Iurie s-a transferat la o instituție subordonată Ministerului Afacerilor Interne, astfel că nu și-a încetat activitatea din cadrul ultimului.

La 12 august 2021 Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu pronunțarea unei încheieri de restituire a cererii de apel.

Recurentul Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, în motivarea recursului a invocat că instanța de apel nu a elucidat pe deplin circumstanțele care

au importanță pentru soluționarea cauzei în fond, fapt ce a condiționat aplicarea eronată a normelor de drept material.

De asemenea, recurentul a menționat că apelul a fost depus de Șolopa Iurie împotriva hotărârii primei instanțe din 11 noiembrie 2019 numai la data de 08 mai 2020, și deci urma a fi restituit ca depus în afara termenului legal.

La fel, a specificat că intimatul fiind instruit conform planurilor de asigurare cu resurse umane a Poliției de Frontieră și eliberat din cadrul ultimei, având vechimea în serviciu mai puțin de 5 ani după absolvirea instituției de învățământ, este obligat să restituie cheltuielile suportate pentru instruire.

Prin urmare, recurentul a relatat că reieșind din faptul că Șolopa Iurie și-a îndeplinit serviciul o perioadă de 208 zile din cei 5 ani obligatorii, acesta urmează să restituie cheltuielile pentru instruirea sa, în mărimea calculată prin împărțirea sumei cheltuielilor generale la perioada aflării în serviciu, ceea ce constituie suma de 93 172,82 de lei.

Totodată, recurentul a invocat că la examinarea cauzei, instanța de apel urma să țină cont de practica judiciară uniformizată în raport cu obiectul litigiului dedus judecătii, prin care în cazurile cu același obiect de examinare, cererile de chemare în judecată au fost admise cu încasarea cheltuielilor pentru instruire.

La 24 august 2021, instanța de recurs a expediat în adresa intimaților copia recursului, fiind recepționat de către Academia "Ștefan cel Mare" la 02 septembrie 2021 și de către Șolopa Iurie la 07 septembrie 2021, conform avizelor de recepție (f.d. 192-193).

La 29 septembrie 2021, avocatul Balaban Mihail a depus în interesele lui Șolopa Iurie referință la recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, prin care a solicitat să fie considerat ca inadmisibil.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 13 aprilie 2021, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 12 august 2021, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încalcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea *Botten v. Norway*, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari